

РОЗДІЛ I

— Як добре, що мені не треба йти надвір, — самовдоволено сказала Софі, вдивляючись у темінь за вікном. Вона артистично стрепенулася, від чого великі вуха такси затрусилися, і смачно позіхнула. — Лотті, візьми шалик. У туманну погоду краще прикрити шию.

Такса зручніше вместилася на своїй бузковій оксамитовій подушці, щільніше притиснувши гладенького чорного хвостика до тіла, наче боялася протягів.

«Яка ж вона домашня, — із заздрістю подумала Лотті, — таке лискуче чорне хутро та витончені імбирні брови».

Лотті глянула крізь вікно на клубки імли, що огортали ліхтарний стовп, і здригнулася. Був лише третій тиждень жовтня, а осінь уже надолужувала згаяне. Дівчинка підняла шкільний портфель і скривилася. За сонячної погоди він якийсь легший.

— Бувай, дядьку Джеку, — гукнула вона.

З кухні у глибині крамнички вийшов дядько й помахав їй рукою на прощання. Лотті ображено зиркнула на нього. Він і досі був у домашніх капцях та хрумтів шматком тосту. Так нечесно. І все ж, дівчинка мусила йти. На півдорозі до школи вона мала зустрітися з Рубі.

— Лотті, після школи поспішай додому, — нагадав їй дядько Джек, набивши рота арахісовим маслом. — Сьогодні постачальник з узбережжя передасть цікаву новинку. Гадаю, свіжа партія мишей.

Лотті кивнула, трохи підбадьорившись. Уже три місяці, поки мама за кордоном, вона живе у зоокрамниці свого дядька. Мама Лотті працює у Парижі, оскільки компанія перевела її у французький офіс. Спершу необхідність покинути всіх своїх друзів і залишитися на канікули з дядьком Джеком та Денні була для Лотті величезним потрясінням. Вона дуже розсердилася.

А ще більше дівчинка засмутилася, коли мама сказала, що йдеться аж ніяк не про кілька тижнів у Нетербриджі, як вона очікувала. Роботу у Франції продовжили, і Лотті довелося розпочати новий шкільний семестр у дядьковому містечку. Але тепер їй так тут сподобалося, що вона й не уявляла, як повернеться додому. У зоокрамниці було повнісінько найдивовижніших чарівних створінь, більшість із яких розмовляла, а найпрекрасніше те, що дядько Джек постійно знаходив нові екземпляри. Новенькі мешканці завжди викликали у неї захоплення, а миші — одні з найкумедніших створінь серед усіх тварин.

Відчинивши двері крамнички, дівчинка почула, як її улюблені рожеві мишенята почали сперечатися, де ж стоятиме клітка з новими мишками.

— Біля нас! — благали вони дядька Джека. — А клітку Септимуса можна кудись пересунути. Все одно він завжди у школі з Денні, ми його майже не бачимо.

Септимус — то чорний пацюк, який, переборюючи свої звичні лінощі, супроводжував до школи двоюрідного брата Лотті. Денні перейшов у перший клас середньої школи й зненавидів її. Спершу він почувався дуже самотнім, але був надто гордим, щоб зізнатися. Септимус, який дуже його любив, зголосився складати йому компанію у школі, якщо хлопець задобрить його грильязем. Схоже, вони разом планували переворот у національній навчальній програмі, та принаймні завдяки цьому Денні здавався хоч трохи щасливішим у школі.

Зоокрамниця Грейсів була у центрі однієї з головних торгових вулиць Нетербриджа. Містечко загалом було стародавнім, із вузькими дорогами, вкритими бруківкою, та гарними місточками через річку. У цьому кінці вулиці чорно-білі будинки з дерев'яних брусів, із випнутими стінами притискалися одні до одних, похилившись, і виникало враження, що вони частково живі. На вулиці Лотті принюхалася. Повітря було кислуватим і задимленим.

Нетербридж нагадував декорації з тих теледрам, де на всіх пишні спідниці з рюшами. Здавалося, що зараз поруч із нею промчить карета

з кіньми, яких підганятиме кучер, покрикуючи, щоб ті втікали від розбійників з пістолетами наповхаті. Як і у сценах із фільмів, туман густішав, і Лотті прислухалася, чи не чути цокіт копит, а може, раптом з якогось із темних провулків вигулькне вампір. Вона перемістилася ближче до середини вулиці.

Лотті здригнулася і затремтіла. Чому це вона дозволила імлі так поводитися із собою? Це ж просто така погода, нічого страшного. Та все ж у неї перехопило подих, коли із сіруватого туману виринули постаті й почали наближатися до неї. І треба ж таке, одна із них і справді була загорнена у довгий чорний плащ, що нагадував крила кажана.

— Дурня! Просто маячня! Міф!

Лотті полегшено видихнула. Вампіри так не говорять. Принаймні, мабуть. У думках Лотті додала вампірів до переліку того, про що хотіла розпитати дядька Джека. Як виявилось, дракони існують, хоча ті двоє, про яких вона знала, були завбільшки з кішку.

Постаті з туману виявилися двома кремезними чоловіками, один високий, інший надзвичайно низький, і вони сперечалися.

— Кажу ж тобі, що бачив! Мчав Нетербриджським пагорбом! Ріг сантиметрів із 30!

Низький чоловік так злився, що обличчя побагровіло, а туман здавався парою, що валила з його вух.

— Тс-с-с, — його супутник помітив наближення Лотті й, мабуть, не хотів, щоб їх підслухали.

— Та заспокойся, довготелесий, це ж мала Грейса. Як там її? Лілі. — Коротун примружився, вдивляючись через туман на Лотті. — Лара? Люсі?

— Лотті, — захихотіла дівчинка.

— Лотті. Точно. Я так і казав. Луїзо, ти чула про єдинорога на Нетербриджському пагорбі?

Лотті похитала головою, не знаючи, чи вірити йому. Тепер вона впізнала чоловіка. Це був містер Філдфейр, він іноді заходив у крамницю по корм для птахів. Жив десь на півночі. В Англії було не так багато чарівних зоокрамниць, тож багато покупців долали довгий шлях, аби щось купити. Дядько Джек казав, що в будинку містера Філдфейра вільно літала зграя різнобарвних зябликів. Проте сам містер Філдфейр називав їх не так, він завжди говорив про них як про пернаті прикраси.

— Лоро, це Джейкоб, мій старий другяка Джейкоб Баклбенк. Як бачиш, приїхав навідати мене на Геловін. От і вирішили заскочити до крамниці, щоб купити моїм любим особливі смаколики на святкування.

Містер Баклбенк низько вклонився, знявши з голови чорний циліндр. У нього було пишне темне волосся й така ж шовковиста борода. Дядько Джек називав містера Філдфейра фінансовим чародієм, що, на думку Лотті, означало поєднання вміння добре розпоряджатися грошима та

щось надто магічне. Але він не здавався дуже чарівливим. Лотті було непросто уявити, що чарівники можуть бути низькими й товстими. Як його повна протилежність, товариш створював враження, наче закляття буквально вирували на кінчиках його пальців.

Вони помахали їй рукою та пішли собі крізь туман, продовжуючи дружню перепалку. Лотті розгубилася.

Геловін.

Вона проживала у крамниці з липня, з початку літніх канікул, та вже через кілька тижнів зрозуміла, що то був незвичний магазин. Люди приїжджали сюди з усієї країни. Вони навідувалися, щоб купити дивовижне домашнє зілля дядька Джека (це слово більше пасувало для етикеток, ніж *закляття*) та поділитися з ним своїми проблемами через злих черепах і котів, які не вміють накладати закляття. Тут було й багато місцевих клієнтів. Та більшість із них узагалі не уявляла, що насправді є у начебто порожніх клітках. Вони ніколи не бачили рожевих мишей чи папугу Горация, який розгадував кросворди. Вони не знали про магію.

Яким тепер буде Геловін, коли вона знає про існування чарів? На вітрині крамниці з іграшками було повно відьомських капелюхів і монстрів у пластикових шапках, а у школі всі розмови були про «ласощі чи капості», як і у ко-

лишній школі. Та Лотті ніяк не могла позбутися відчуття, що коли діти ляжуть спати і їх нудитиме через надмірну кількість солодкого, Геловін відбудеться *по-справжньому*... І досить моторошно. Що робить дядько Джек на Геловін? А Аріадна, його подруга, яка навчала Лотті магії? Чи існує якийсь дивний ритуал, у якому всі вони беруть участь опівночі? Лотті затремтіла від самої думки про це.

— Лотті! — махнула їй із мосту Рубі. — Ходімо, ми запізнаємося!

Лотті перевірила годинник. Рубі мала рацію, мабуть, вона сповільнилася у тумані більше, ніж гадала.

— Пробач! — крикнула вона, підбігаючи до подруги. Туман на мосту рідшав. Руде волосся Рубі виблискувало крізь імлу, і вона здавалася заспокійливо нормальною, зовсім не страшною.

— Жахлива погода, правда? — весело сказала дівчина, коли вони рушили по Рівер-стріт. — Якраз для школи. Ненавиджу понеділки. Фізкультура в понеділок зранку — дуже жорстоко.

Вони приєдналися до потоку дітей, які прямували до шкільних воріт, і Лотті не могла обговорити з Рубі те, що її турбувало, бо боялася, що їх підслухають. Сама Рубі не мала магічних здібностей, але була хорошою подругою, і Лотті розповіла їй правду, що то за зоокрамниця. Також Рубі бачила, як дівчинка разом із Софі чаклу-